

Z Karmelu na ołtarze - Nr 12, sierpień 2018

BEATYFIKACJA „CHIQUITUNGI”

SIOSTRY MARII FELICJI OD JEZUSA SAKRAMENTALNEGO OCD

W sobotę 23 czerwca br. w stolicy Paragwaju – Asunción kard. Angelo Amato SDB, prefekt Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych, dokonał beatyfikacji s. Marii Felicji od Jezusa Sakramentalnego (Guggiari Echeverría), zwanej „Chiquitungą” (Maleńką). Ta zaledwie 34 letnia karmelitanka bosa zmarła w 1959 roku. Była osobą niezmiennie radosną, pełną miłości do Jezusa w Najświętszym Sakramencie, a przy tym ogromnie wrażliwą na problemy chorych, cierpiących i potrzebujących. Zaprzyjaźniła się bardzo z kierownikiem Akcji Katolickiej, którym był Ángel Sauá Llanes. Zastanawiali się, czy nie założyć rodziny. Prosząc o światło Ducha świętego wy-

brali jednak inną drogę. Ángel wstąpił do seminarium duchownego, a Maria Felicja przekroczyła próg klauzury klasztoru karmelitanek bosych w Asunción, przyjmując imię zakonne: siostra Maria Felicja od Jezusa Sakramentalnego. Jest pierwszą beatyfikowaną kobietą paragwajską.

Kard. Amato mówił o niej w swojej homilii: „Jej delikatny uśmiech odświeżał duszę dotkniętą Bożą łaską. Pragnęła ofiarować swoje życie dla Pana, nawet do męczeńskiego przelania swojej krwi. W okresie ówczesnych poważnych zawirowań społeczno-politycznych, jakimi była choćby wojna domowa z 1947 r. powtarzała, że gotowa jest umrzeć za wiarę. Ta miłość do Boga sprawiała, że była przepelniona braterską miłością, uczynnością, zrozumieniem, przebaczeniem. (...) Zaprasza dziś ona swoje siostry [w Karmelu], aby były za jej wzorem dumne ze swojego powołania i radosne w codziennym ofiarowywaniu się Panu. (...) Zachęca nas wszystkich,

abyśmy przeżywali nasze chrześcijaństwo ze spokojem, pod znakiem miłości Boga i miłości bliźniego. Jak dla niej, tak i dla nas niech żywa obecność Jezusa będzie lampą, która oświeca nasze kroki”.

Migawka z Mszy św. beatyfikacyjnej. Delegacja Zakonu w procesji z relikwiami błogosławionej.

Do beatyfikacji s. Marii Felicji zechciał też nawiązać w swej refleksji podczas niedzielnej modlitwy Anioł Pański papież Franciszek, który powiedział: „Wczoraj w Asunción (Paragwaj) została ogłoszona błogosławioną Maria Felicja od Jezusa Sakramentalnego, w świecie Maria Felicja Guggiari Echeverría, mniszka karmelitanka bosa, nazywana przez ojca i także dzisiaj przez naród paragwajski „Chiquitungą”. Żyjąc w pierwszej połowie XX wieku, przyłączyła się z entuzjazmem do Akcji Katolickiej opiekując się starcami, chorymi i więźniami. To płodne doświadczenie apostołskie, umacniane codzienną Eucharystią, doprowadziło ją do poświęcenia się Panu [w klasztorze]. Zmarła w 34 roku życia, przyjmując ze spokojem chorobę. Świadectwo tej młodej Błogosławionej jest zaproszeniem dla wszystkich młodych, zwłaszcza dla młodzieży w Paragwaju, do życia z hojnością, łagodnością i radością. Pozdrówmy „Chiquitungę” i cały naród paragwajski naszymi oklaskami”.

Przypomnijmy, że bł. Maria Felicja jest 18. karmelitanką bosą cieszącą się w Kościele chwałą ołtarzy, nie licząc 16. męczenniczek rewolucji francuskiej z Compiègne. Procesami beatyfikacyjnymi objęte jest wiele kolejnych, wśród których nie brak naszej rodaczki – służebnicy Bożej Teresy od Jezusa Marchockiej.

JUBILEUSZ 400.LECIA ŚMIERCI BŁ. MARIII OD WCIELENIA

Trzy lata po świętowaniu pięćsetnego jubileuszu narodzin naszej św. matki Teresy od Jezusa, Karmel obchodzi czterechsetną rocznicę śmierci bł. Marii od Wcielenia (Barbary Avrillot Acarie). Błogosławiona urodziła się 1 lutego 1566 r. w rodzinie wyższej burżuazji w Paryżu. Oddano ją na wychowanie do sióstr klarysek, u których odkryła swoje powołanie do życia zakonnego. Mogła je jednak zrealizować dopiero po wychowaniu swych dzieci i po owdowieniu.

Z posłuszeństwa rodzicom, po zakończeniu nauki, Barbara Avrillot wyszła za mąż za hrabiego Piotra Acarie, zamożnego i wysoko postawionego człowieka, a przede wszystkim poprawnego chrześcijanina. Została matką sześciorga dzieci, którym dała dobre, chrześcijańskie wychowanie. Do domu państwa Acarie przybywali na tzw. kolacje duchowe wybitni przedstawiciele życia duchowego ówczesnej w Francji. Należeli do nich Benedykt de Canfet, Piotr de Berulle, don Beaucousin czy św. Franciszek Salezy. Dlatego też nikogo nie dziwi fakt, że tylko jeden synów małżonków Acarie założył rodzinę, dwóch wybrało bowiem stan kapłański, a córki – wszystkie trzy – zostały karmelitankami bosymi.

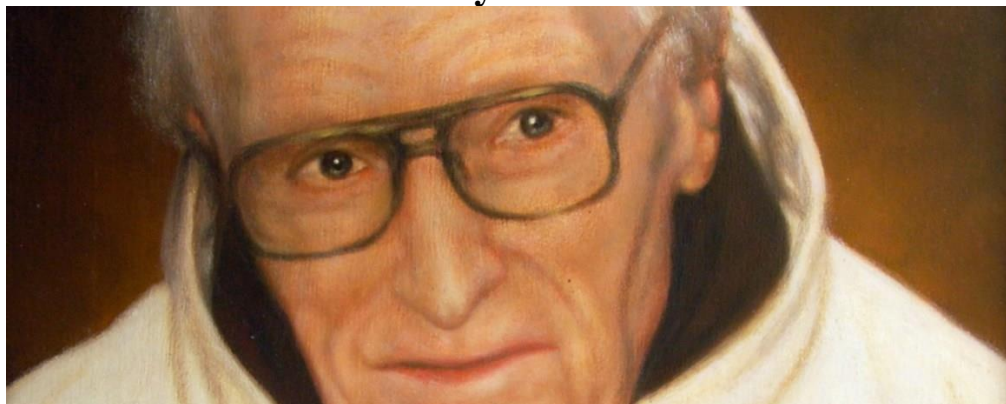
Piotr Acarie był jednym z najbardziej lojalnych członków Ligi Katolickiej, która po śmierci Henryka III sprzeciwiała się próbom objęcia tronu francuskiego przez hugenockiego księcia Henryka z Nawarry. Razem z piętnastoma innymi osobami Piotr zorganizował akcję oporu w Paryżu. Bezlitosny głód, który towarzyszył oblężeniu miasta, dał Barbarze Acarie okazję do pokazania jej hojności wobec potrzebujących. Po rozwiązaniu Ligi Piotr musiał opuścić Paryż. Jego żona pozostała jednak w mieście, aby zapewnić opiekę dzieciom. Nadto cierpiała wskutek upadku z konia. Zawsze słynęła ze swej prawości, darów nadprzyrodzonych i hojności wobec chorych i ubogich.

Pod wpływem pism św. Teresy od Jezusa, a potem także jej wizji, *madame* Acarie w 1602 r. sprowadziła do Paryża siostry karmelitanki bose, które osiedliły się przy Rue St. Jacques. Rok później przybyli do Francji także karmelici bosy. W szeregi karmelitanek bosych, do klasztoru w Amiens, po śmierci męża w 1613 r., wstąpiła też sama *madame* Acarie, stając się w nim zwykłą siostrą i przyjmując imię Marii od Wcielenia. Jedną z jej córek była akurat podprzeoryszą tegoż klasztoru. W 1615 r. s. Maria od Wcielenia złożyła śluby zakonne. Rok później decyzją przełożonych została wysłana do klasztoru w Pontoise, gdzie zmarła w opinii świętości 18 kwietnia 1618 r. Ciało jej spoczywa tam po dziś dzień w kaplicy klasztoru. Beatyfikowana została 24 kwietnia 1791 r. przez papieża Piusa VI. Kalendarz liturgiczny Francji i zakonu karmelitów bosych wspomina ją w rocznicę śmierci, tj. w dniu jej narodzin dla nieba – 18 kwietnia. Uważana jest za matkę i założycielkę Karmelu Reformowanego we Francji. Modlitwa mszalna ze wspomnienia bł. Marii od Wcielenia czyni aluzję do jej życia rodzinnego, nie pozbawionego trudów, ale zawsze wiernego Bogu i Jego przykazaniom: „Boże, Ty w przedziwny sposób umacniałeś błogosławioną Marię w znoszeniu przeciwności na różnych drogach życia, udziel pomocy Twojej rodzinie, aby mężnie znosiła wszelkie trudy i do końca wytrwała w Twojej świętej miłości”.

Z okazji jubileuszu 400. rocznicy śmierci bł. Marii, Przełożony Generalny karmelitów bosych, o. Saverio Cannistrà OCD, skierował do Zakonu okolicznościowy list okólny: <https://www.karmel.pl/slowo-generalna-na-jubileusz-bl-marii-od-wcielenia/>

NOWOŚCI W POLSKICH KARMELITAŃSKICH SPRAWACH BEATYFIKACYJNYCH

1. Dekret ważności procesu diecezjalnego Śl. B. Ojca Rudolfa Warzechy OCD

Biuro Postulatorskie Krakowskiej Prowincji Zakonu Karmelitów Bosych dzieli się radosną informacją, że Stolica Apostolska wydała *Dekret ważności dochodzenia diecezjalnego* w procesie beatyfikacyjnym Sługi Bożego Rudolfa od Przebicia Serca św. Teresy (Stanisława Warzechy, 1919-1999), z klasztoru karmelitów bosych w Wadowicach, znanego wychowawcy zakonnego, spowiednika, opiekuna chorych i cierpiących. Jest to kolejny ważny krok w procesie beatyfikacyjnym tego kandydata na ołtarze.

Liczące ponad 2,5 tys. stronic akta dochodzenia diecezjalnego w procesie beatyfikacyjnym ojca Rudolfa, przeprowadzonym w latach 2011-2017 przez trybunał ustanowiony w archidiecezji krakowskiej, zostały przekazane Kongregacji Spraw Kanonicznych 27 września 2017 roku. Kongres zwyczajny Kongregacji w sprawie ważności i kanonicznej poprawności tegoż dochodzenia odbył się 18 maja br. i tę samą datę nosi wspomniany dekret „de validitate inquisitionis dioecesanæ” (Prot. N. 2863-5/18), przekazany w ostatnich dnia Postulacji.

Wydanie dekretu jest aktem prawnym ogromnej wagi i pozwala na dalsze postępowanie procesu do przodu na jego etapie rzymskim, tj. na opracowanie stosownej „Positio”, która stanie się przedmiotem analizy teologów konsultorów oraz biskupów i kardynałów, by – opierając się na ich

opinii – Ojciec Święty mógł podjąć ostateczną decyzję w sprawie heroicznego cnotę tego polskiego karmelity bosego.

O. Szczeban Prańkiewicz OCD, postulator procesu Sł. B. o. Rudolfa, jego wychowanek w nowicjacie w 1977 r., wyznaje, że „ten kandydat na ołtarze, *kapłan z otwartymi oczyma*, który dostrzegał zarówno materialną jak i duchową biedę ludzką, był nazywany *specjalistą od spotkania człowieka z Bogiem* i prezentuje świętość kapłańską i zakonną, o jakiej mówi Urząd Nauczycielski Kościoła całego okresu posoborowego, a zwłaszcza pontyfikatu św. Jana Pawła II, z którym znał się osobiście i którego odwiedził w Watykanie”. Postulator wyraża wdzięczność krakowskiemu trybunałowi diecezjalnemu z jego przewodniczącym i delegatem biskupim, ks. dr. Andrzejem Scałbrem, kierownikiem referatu spraw beatyfikacyjnych w krakowskiej Kurii Metropolitalnej, za rzetelne przeprowadzenie procesu w diecezji. O. Rudolf Warzecha urodził się 14 listopada 1919 r. w Bachowicach koło Wadowic. Po ukończeniu niższego seminarium karmelitańskiego w Wadowicach, wstąpił do Zakonu. Wyświęcony na kapłana 24 czerwca 1944 roku, dał się poznać jako gorliwy duszpasterz dzieci, młodzieży, wychowawca zakonny, opiekun chorych, spowiednik

CONGREGAZIONE
DELLE CAUSE DEI SANTI

Prot. N. 2863-5/18

CRACOVENSIS

Beatificationis et Canonizationis
Servi Dei Rudolphi a Transverberatione Cordis Sanctae Teresiae
(in saeculo: Stanisławi Warzechy)
Sacertotis profissi
Ordinis Carmelitarum Discalceatorum.

In Ordinario Congressu, die 18 mensis Maii anni 2018 celebrato, haec
Congregatio de Causis Sanctorum iniquis dubiis disceptavit, nimirum: "An
constet de validitate inquisitionis Dioecesanæ, apud Curiam ecclesiasticam
Cracoviensem peractæ, super vita et virtutibus necnon fama sanctitatis et
signorum Servi Dei Rudolphi a Transverberatione Cordis Sanctae Teresiae (in
saeculo: Stanisławi Warzechy), Sacertotis profissi Ordinis Carmelitarum
Discalceatorum: testes sint rite recteque examinati et iura producta legitime
compilata in casu et ad effectum de quo agitur?"
Hæc Congregatio, affecto voto ex officio redacto reque diligenter perpen-
sato, respicit: *AFFIRMATIVE*, non constare de validitate eiusdem inquisitionis in
casu et ad effectum de quo agitur, sanatis de iure sanandis. Contrariis non
obstantibus quibilibet.

Datum Romæ, ex aedibus eiusdem Congregationis, die 18 mensis Maii A.D.
2018.

Angelus Card. Amato, S.D.B.
Praefectus

+ Marcello Bortolucci
Archiepiscopus Tit. Medvanicus,
a Secretis

i kierownik duchowy, apostoł szkaplerza karmelitańskiego, krzewiciel kultu św. Józefa i św. Rafała Kalinowskiego. Zmarł w opinii świętości 27 lutego 1999 r. w Wadowicach. Dnia 11 stycznia 2011 r. kard. Stanisław Dziwisz rozpoczął w Krakowie jego proces beatyfikacyjny, który zakończono 11 czerwca 2017 r. w Wadowicach pod przewodnictwem ks. abp. Marka Jędraszewskiego.

W wadowickim Karmelu istnieje specjalna izba pamięci poświęcona Słudze Bożemu. Zebrano w niej pamiątki po świętobliwym zakonniku. Trzy razy w ciągu roku w wadowickim Karmelu celebrowane są uroczystości wspominające o. Rudolfa: w rocznicę jego śmierci, w rocznicę jego święceń kapłańskich i w rocznicę jego urodzin. Najbliższe spotkanie, poprzedzone modlitwą przy grobie Sługi Bożego na wadowickim cmentarzu parafialnym odbędzie się w niedzielę, 1 lipca, o godz. 14.30. Nadto w Bachowicach, rodzinnej parafii kandydata na ołtarze, powstało muzeum, które upamiętnia o. Rudolfa i związanych z Bachowicami ks. Franciszka Gołbę i Franciszka Stefczyka. Warto je odwiedzić!

Postulator procesu zachęca do modlitwy o cud za przyczyną sł. B. o. Rudolfa Warzechy, i wyznaje, że cud ten, obok wielu łask jakie wierni już otrzymali i nadal otrzymują, stanowiłby nadprzyrodzoną pieczęć samego Pana Boga nad świętością życia drogiego nam wszystkim Ojca Rudolfa, i pozwoliły Ojcu Świętemu wynieść go na ołtarze Kościoła, czego wszyscy pragniemy. (Za KAI)

2. Ekshumacja i translacja doczesnych szczątków Sł. B. bp. Adolfa Piotra Szelażka

We wtorek 23 stycznia 2018 r., za zgodą Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych w Rzymie z 7 lipca 2016 r., i Państwowego Powiatowego Inspektoratu Sanitarnego w Toruniu z 24 października 2017 r., dokonano ekshumacji, kanonicznego rozpoznania i przeniesienia doczesnych szczątków sługi Bożego bpa Adolfa Piotra Szelażka (1865-1950), ordynariusza diecezji łuckiej na Wołyniu (obecnie Ukraina) i Założyciela Zgromadzenia Sióstr św. Teresy od Dzieciątka Jezus, agregowanego do Zakonu Karmelitów Bosych. Mowa o Biskupie Wygnańcu, który w czasie II wojny światowej został aresztowany, przesłuchiwany i ostatecznie uwięziony w Kijowie, a dzięki staraniom swego kanclerza ks. Jana Szycha i po interwencji

Stolicy Apostolskiej, został zwolniony i deportowany do Polski w 1946 r. Po powrocie znalazł zacisną przystań w Zamku Bierzgłowskim pod Toruniem i związany był z parafią św. Jakuba Apostoła w Toruniu, obsługiwaną przez kapłanów z diecezji

łuckiej. Stąd też kości kandydata na ołtarze spoczywały w podwójnej trumnie w podziemiach prezbiterium tego kościoła, gdzie zostały złożone 13 lutego 1950 r. czyli prawie 68 lat temu. Po czynnościach ekshumacyjno-rekognicyjnych trumnę z doczesnymi szczątkami złożono w prawej nawie kościoła św. Jakuba, przy ścianie wejściowej, gdzie został przygotowany specjalny sarkofag.

Prace ekshumacyjne, w części których wziął udział bp Wiesław Śmigiel, nowy ordynariusz toruński, zostały przeprowadzone przez szesnastoosobową Komisję mianowaną w tym celu 10 października 2017 r. przez ks. bpa Andrzeja Suskiego, biskupa toruńskiego, na czele z o. dr. hab. Szczepanem T. Praškiewiczem OCD, konsultorem Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych, jako delegatem biskupim, i ks. prof. Dariuszem Zagórkim, jako promotorem sprawiedliwości. W skład komisji wszedł proboszcz parafii św. Jakuba – ks. kan. Wojciech Kiedrowicz, diakon Waldemar Rozynkowski oraz świadkowie miejsca pochówku kandydata na ołtarze, biegli z anatomii i medycyny, technicy i siostry Terezjanki – wśród których przełożona generalna Zgromadzenia – s. Lucyna Lubińska CST, przełożona wspólnoty sióstr w Toruniu – s. Beniamina Karwowska i s. Hiacynta Augustynowicz CST – postulatorka procesu beatyfikacyjnego na etapie rzymskim i koordynatorka prac ekshumacyjnych. Do komisji należała także przedstawicielka Postulacji Sługi Bożego bpa Adolfa Piotra Szelażka – s. Dawida Prusińska CST. Notariuszem w komisji był ks. mgr lic. Wojciech Skolmowski.

Wydobyte z trumny kości Sługi Bożego zostały oczyszczone, kanonicznie rozpoznane przez biegłych z anatomii (doktor Piotr Hubert i doktor Tomasz Sacha z zespołem pielęgniarskim: s. Patrycja Szatkiewicz CST, s. Regina Stadnik CST, s. Edyta Skala CST) i złożone do podwójnej trumny: wewnątrz ocynkowanej, obudowanej na zewnątrz ciemnym drewnem dębowym. Trumnę metalową zamknięto hermetycznie, następnie podwójną trumnę opieczetowano lakową pieczęcią Biskupa Toruńskiego. Zgodnie z wytycznymi prawa kanonizacyjnego i *Instrukcją Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych o autentyczności i przechowywaniu relikwii*, z dn. dnia 8 grudnia 2017 r., kult publiczny należy się tylko relikwiom świętych i błogosławionych, ale i szczątki sług Bożych, którzy nie zostali jeszcze wyniesieni do chwały ołtarzy, zaleca otaczać szacunkiem i troską. Nie oddawano więc czci publicznej, jaka należna jest relikwiom błogosławionych i świętych, ale z należnym szacunkiem złożono doczesne szczątki Sługi Bożego bpa Adolfa Piotra Szelażka na wyznaczone miejsce.

Złożeniu doczesnych szczątków do sarkofagu, wykonanego według projektu artysty rzeźbiarza Tadeusza Wojtasika z Torunia, towarzyszyła modlitwa Kościoła „Nieszpory”, podczas której siostry ze Zgromadzenia św. Teresy od Dzieciątka Jezus, w obecności swego duchowego Ojca i Założyciela, odnowiły śluby zakonne, w duchu swego charyzmatu.

Po skończonej liturgii przeniesienia doczesnych szczątków Sługi Bożego bpa Adolfa Piotra Szelażka, ordynariusz toruński – ks. bp Wiesław Śmigiel przewodni-

czył Mszy św. o rychłą beatyfikację Sługi Bożego i przybliżył w homilii jego sylwetkę i przesłanie.

Złożeniu doczesnych szczątków do sarkofagu, wykonanego według projektu artysty rzeźbiarza Tadeusza Wojtasika z Torunia, towarzyszyła modlitwa Kościoła „Nieszpory”, podczas której siostry ze Zgromadzenia św. Teresy od Dzieciątka Jezus, w obecności swego duchowego Ojca i Założyciela, odnowiły śluby zakonne, w duchu swego charyzmatu.

Po skończonej liturgii przeniesienia doczesnych szczątków Sługi Bożego bpa Adolfa Piotra Szelażka, ordynariusz toruński – ks. bp Wiesław Śmigiel przewodniczył Mszy św. o rychłą beatyfikację Sługi Bożego i przybliżył w homilii jego sylwetkę i przesłanie.

Adolf Piotr Szelażek urodził się 30 lipca 1865 r. w Stoczku Łukowskim, jako syn ziemi podwójnie umęczonej: za wiarę i ojczyznę. Po ukończeniu gimnazjum klasycznego w Siedlcach wstąpił do seminarium duchownego w Płocku. Święcenia kapłańskie otrzymał w 1888 roku. Studiował w Akademii Duchownej w Petersburgu. Pracował na różnych stanowiskach w seminarium duchownym i w kurii biskupiej. Po powrocie do Płocka, w latach 1909-1918, pełnił obowiązki rektora seminarium. W 1918 r. został biskupem pomocniczym diecezji płockiej. Pracował w Ministerstwie Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w Warszawie. Podczas pertraktacji pokojowych w Rydze (1920-1921) bp Szelażek stał w obronie wyznawców Kościoła w Rosji. Jako delegat Episkopatu czynnie uczestniczył przy opracowaniu konkordatu pomiędzy Stolicą Apostolską i Rzeczpospolitą Polską

(1925). Po ratyfikacji tej ustawy dbał o wprowadzenie w życie i przestrzeganie przepisów konkordatowych. Papież Pius XI powołał go do prowadzenia rozmów z Marszałkiem Józefem Piłsudskim. W 1925 r. został ordynariuszem diecezji łuckiej na Wołyniu. 1 sierpnia 1936 r. erygował Zgromadzenie Sióstr św. Teresy od Dzieciątka Jezus. W styczniu 1945 r. został aresztowany przez NKWD i oskarżony o szpiegostwo na rzecz Watykanu. Więziono go w Kijowie, a po 16 miesiącach, w 1946 r. deportowano do Polski. Ostatnie lata życia spędził w Zamku Bierzgłowskim koło Torunia, gdzie zmarł 9 lutego 1950 r. Został pochowany w kościele św. Jakuba w Toruniu.

Jego proces beatyfikacyjny przeprowadzony w diecezji toruńskiej zakończył się w 2016 roku a obecnie jest w fazie rzymskiej i trwa opracowywanie *Positio* na temat życia, cnót i famy świętości. (Za: zyciezakonne.pl)

NOWOŚCI BEATYFIKACYJNE KARMELU

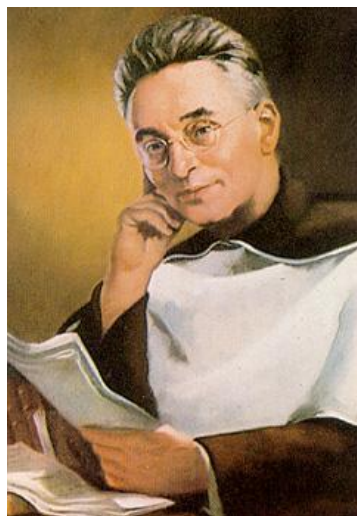
1. Ku kanonizacji bł. Tytusa Brand-smy OCarm.

Spśród błogosławionych rodziny karmelitańskiej rychło kanonizowanym może być o. Tytus Brand-sma, Holender, męczennik obozu koncentracyjnego w Dachau, wpisany w poczet beatyfikowanych przez św. Jana Pawła II w 1985 roku. Niedawno, bo 6 lutego br. w Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych zostały bowiem otwarte i są badane akta dotyczące domniemanego cudu za jego przyczyną, zgromadzone podczas procesu kanonicznego przeprowadzonego w diecezji Palm Beach na Florydzie w Stanach Zjednoczonych, gdzie domniemany cud miał miejsce.

Na moment otwarcia akt do siedziby Kongregacji przybył przeor generalny karmelitów – o. Fernando Millán Romeral OCarm, postulatorka sprawy – prof. Giovanna Brizi, radni generalni ds. Europy i Azji – o. John Keating OCarm i o. Benny Phang Khong Wing OCarm, a nadto o. Ton Van der Gulik OCarm, jako przedstawiciel holenderskiej prowincji Zakonu, której członkiem był bł. Tytus.

Delegację przyjął sekretarz Kongregacji, abp Marcello Bartolucci, zachęcając do modlitwy o kanonizację karmelitańskiego męczennika.

Nie zapominajmy, że bł. Tytus poniósł śmierć w obozie koncentracyjnym w Dachau, gdzie dzielił los wielu kapłanów z Polski i znamy ich świadectwa o jego gorliwości. Jego duchową mocą była modlitwa. Zapatrzony w bolejące oblicze Chrystusa w cierniowej koronie, także w czasie największych cierpień obozowych, na od-

wrocie obrazka Madonny, który mimo zakazu władz obozowych zawsze miał przy sobie, napisał żarliwą modlitwę: „Jestem szczęśliwy w swoim cierpieniu, bo wiem, że to już nie jest cierpienie, lecz los najszczęśliwiej wybrany, który jednoczy mnie z Tobą, mój Boże”. Zjednoczył się ze swym Panem na zawsze, a do niebieskich przybytków wprowadziła go Ta, której habit i biały płaszcz karmelitański nosił na swoich barkach i której codziennie powtarzał: „módl się za nami grzesznymi, teraz i w godzinę śmierci naszej”.

2. Dekret ważności dochodzenia diecezjalnego w procesie Sł. B. Marii Teresy od Przenajświętszej Trójcy (Aycinena), karmelitanki bosej z Gwatemali.

Dekret ten został wydany 19 stycznia br. przez Kongregację Spraw Kanonizacyjnych (Prot. N. 2843-5/16). Służebnica Boża żyła w latach 1784-1841 w Gwatemali. Wstąpiła do klasztoru karmelitanek bosych w stolicy kraju i w 1808 r. złożyła w nim śluby zakonne, dając się poznać jako cnotliwa mniszka i dobra praeorysza. Jej proces beatyfikacyjny rozpo-

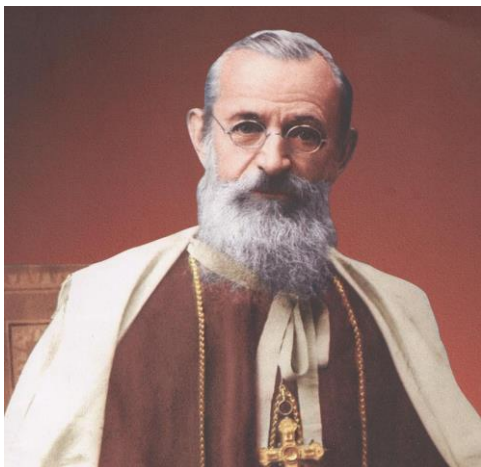

częto w 2008 r., a jego wicepostulatorem jest br. Luis David Pérez Ghitis, Nikaraguajczyk z Prowincji Ameryki Centralnej (na zdjęciu w Rzymie z wicepostulatorem Prowincji Krakowskiej).

Br. Luis David ukończył w roku akademickim *summa cum laude* „Studium – kurs dla postulatorów” przy Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych i będzie wspomagał wiele karmelitańskich procesów beatyfikacyjnych w Ameryce Łacińskiej.

Sprawy gloryfikacji kandydatów na ołtarze są jego pasją od wielu lat i m.in. jest autorem portalu pt. „Gdy święci są naszymi przyjaciółmi”: <https://cuando-los-santos-son-amigos.blogspot.com/>

3. Rozpoczęcie procesu beatyfikacyjnego abp. Alojzego Marii Benzigera OCD (w Indiach)

Dnia 17 sierpnia 2017 r. w Trivandrum został rozpoczęty proces diecezjalny zmierzający do beatyfikacji abp. Alojzego Marii Benzigera OCD, misjonarza pochodzącego z prowincji Flandyjskiej z Belgii, żyjącego w latach 1864-1942. Już w 1900 r. został on biskupem misyjnym, najpierw pomocniczym a od 1905 r. ordynariuszem diecezji Kollam (Quilon) w stanie Kerala na Wybrzeżu Malabarskim. Do dziś trwa tam opinia o jego świętości i jego proces beatyfikacyjny zainaugurowano w 75. rocznicę jego śmierci.

Nie zapominajmy, że w XVIII w. wikariuszem apostolskim na Wybrzeżu Malabarskim był nasz rodak, polski karmelita bosy, bp Florencjusz Szostak.

4. Wydanie edyktu w sprawie rozpoczęcia procesu beatyfikacyjnego Klary Corbella Petrillo

Postulacja Generalna Zakonu Karmelitów Bosych podjęła się wprowadzenia w diecezji rzymskiej procesu beatyfikacyjnego Klary Corbella Petrillo, 28-letniej matki, która oddała życie, by ratować swe nienarodzone dziecko. Urodzona w Rzymie w 1984 r. dwadzieścia cztery lata później poślubiła Henryka Corbello, którego poznała podczas pielgrzymki do Medjugorie. Wkrótce zaszła w ciążę, jednak u dziecka zdiagnozowano tzw. bezmózgowie. Młodzi rodzice nie zdecydowali się jednak na aborcję, wbrew zachętom lekarzy. Córeczka Maria Grazia Letizia zmarła niespełna godzinę po przyjściu na świat 10 czerwca 2009 r., tuż po ochrzczeniu. Podobnie, zaraz po urodzeniu i ochrzczeniu zmarło także drugie dziecko pary, Dawid Jan, który urodził się 24 czerwca 2010 r. z poważnymi wadami wrodzonymi, m.in. brakiem nóg.

Bardzo krótko trwała radość małżonków na wiadomość o trzeciej ciąży Klary i prognozach lekarskich, że tym razem ma szansę urodzić zdrowe dziecko. Jednak zaledwie tydzień po tym potwierdzeniu, Klara zaczęła zmagać się z pierwszymi objawami choroby, która, choć początkowo przypominała aftę na języku, okazała się nowotworem jamy ustnej z szybkimi przerzutami do oka. By móc urodzić upragnione dziecko, Klara zrezygnowała z chemioterapii. Syn, Franciszek, urodził się zdrowy 30 maja 2011 r. Na gruntowne leczenie matki było już jednak za późno, gdyż komórki nowotworowe rozsiane były po całym jej organizmie. Zmarła w opinii świętości 3

czerwca 2012 r. Jej pogrzeb, transmitowany w internecie oglądały tysiące osób na całym świecie, a uroczystość, która na prośbę zmarłej, była radosnym świętem życia koncelebrowało ponad 100 kapłanów, pod przewodnictwem kard. Agostino Valliniego, wikariusza papieskiego w diecezji rzymskiej, który nazwał zmarłą w swej homilii „drugą Joanną Berettą Molla”. Przed śmiercią stroskana napisała list do swego synka: „Ja idę do nieba, aby zaopiekować się Marią i Dawidem, ty zostajesz tutaj z tatusiem. Będę się za ciebie modlić”. Mąż Klary, Henryk, podkreśla, że nigdy nie miała wątpliwości co do tego, że podjęła słuszną decyzję. A on sam ja w tym utwierdzał.

„Postać Klary Petrillo, niezależnie od tego, jaka będzie ocena Kościoła, jest niezwykle aktualnym wizerunkiem świętości” – mówi o. postulator Romano Gambalunga OCD. „Musimy jeszcze lepiej zrozumieć, że bycie świętymi jest piękne i możliwe”.

Edykt w sprawie rozpoczęcia procesu beatyfikacyjnego Klary Corbella Petrillo podpisał 2 lipca br. kard. Angelo de Donatis, wikariusz papieski dla diecezji rzymskiej.

Klara z mężem Henrykiem i synem Franciszkiem na audiencji u Benedykta XVI

NOWE DOKUMENTY KOŚCIOŁA

W SPRAWACH BEATYFIKACYJNYCH I KULTU RELIKWII

1. List apostolski Papieża Franciszka w formie motu proprio „*Maiorem hac dilectionem*” (11 lipca 2017)

Listem tym Ojciec Święty postanowił, że oprócz męczeństwa i heroiczności cnót powodem beatyfikacji i kanonizacji może być też „dobrowolne oddanie życia w imię Ewangelii”. We wstępie do dokumentu Papież przytoczył słowa z Ewangelii według świętego Jana: „Nikt nie ma większej miłości od tej, gdy ktoś życie swoje oddaje za przyjaciół swoich”. Następnie podkreślił, że „godni specjalnego uznania i czci są ci chrześcijanie, którzy, podążając śladami Pana Jezusa i Jego nauczania, ofiarowali z własnej woli i w sposób wolny życie za innych i wytrwali w tym postanowieniu aż do śmierci”. „Nie ulega wątpliwości, że heroiczne ofiarowanie życia, podyktowane i wspierane przez miłość, jest wyrazem prawdziwego, pełnego i przykładowego naśladowania Chrystusa, a zatem zasługuje na taki szacunek, jakim wspólnota wiernych zazwyczaj otacza tych, którzy dobrowolnie zaakceptowali męczeństwo krwi bądź w stopniu heroicznym praktykowali cnoty chrześcijańskie” – dodał Namiestnik Chrystusa. Wyjaśnił też, że swą decyzję podjął po wcześniejszej aprobacie ze strony Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych.

Aby ofiarowanie życia mogło stać się ważnym i skutecznym powodem beatyfikacji sługi Bożego, musi spełniać cztery następujące kryteria: 1) ofiarowanie życia w sposób wolny i dobrowolnie oraz heroiczne zaakceptowanie *propter caritatem* śmierci pewnej i w krótkim czasie; 2) musi istnieć związek między ofiarowaniem życia a przedwczesną śmiercią; 3) praktykowanie, przynajmniej w stopniu zwyczajnym, cnót chrześcijańskich przed ofiarowaniem życia, a potem aż do śmierci; 4) istnienie opinii świętości i znaków, przynajmniej po śmierci.

Nadto stwierdzenie oddania życia nie upoważnia do beatyfikacji Sługi Bożego bez kanonicznego stwierdzenia cudu wyproszonego za jego przyczyną.

2. Instrukcja Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych o relikwiach (16 grudnia 2017)

Podpisany przez ks. kard. Angelo Amato, Prefekta Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych w uroczystość Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny, 8 grudnia 2017 r., i ogłoszony w Biurze Prasowym Stolicy Apostolskiej 16 grudnia 2017 r., dokument – jak czytamy we wstępie – zastępuje *Apendyks* traktujący o relikwiach w instrukcji *Sanctorum Mater* z 2007 r.

Nowy dokument, w randze *Instrukcji*, składa się z trzech części i 38 artykułów, poprzedzonych wstępem, gdzie już w pierwszych słowach stwierdza się, że „reli-

kwie w Kościele zawsze otaczano szczególną czcią i uwagą, gdyż ciała błogosławionych i świętych, mające zmartwychwstać, były na ziemi żywą świątynią Ducha Świętego i narzędziami świętości, uznanej przez Stolicę Apostolską na drodze beatyfikacji i kanonizacji”. Następnie nowa *Instrukcja* – zawsze we wstępie – przypomina nauczanie Soboru Watykańskiego II z Konstytucji o liturgii: „Zgodnie z tradycją Kościół oddaje cześć świętym oraz otacza szacunkiem ich autentyczne relikwie i wizerunki” (nr 111). *Instrukcja* potwierdza, że o relikwiach i ich kulcie publicznym mówimy tylko w odniesieniu do ciał lub kości świętych i błogosławionych. W przypadku zaś osób, które są objęte postępowaniem do wyniesienia na ołtarze (sług i służebnic Bożych), mówimy o doczesnych szczątkach. I jakkolwiek nie należy im się jeszcze kult publiczny, to jednak zaleca się otaczać je szacunkiem i troską.

Instrukcja nie klasyfikuje relikwii na I, II i III stopnia, ale mówi (już we wstępie) o relikwiach wyjątkowych, znacznych („insigni”), za które należy uważać "ciała Błogosławionych lub Świętych lub znaczne ich części, jak również całą objętość urny z ich prochami zachowanymi po kremacji". Drugą grupę stanowią natomiast relikwie bardziej potoczne, mniej znaczne („non insigni”), tj. małe cząstki ciała lub kości Błogosławionych i Świętych, jak również przedmioty, które były przez nich używane. Pierwsze, tj. relikwie wyróżniające się, znaczne („insigni”), powinny być przechowywane z szacunkiem w odpowiednich opieczętowanych urnach (trumnach), umieszczanych w godnych miejscach, które gwarantują bezpieczeństwo, klimat sakralny i ułatwiają oddawanie kultu. Także drugie, tj. relikwie nieznaczne („non insigni”) winny być przechowywane w opieczętowanych kapsułkach i być strzeżone i czczone z szacunkiem w duchu religijnym, bez jakichkolwiek form zabobonnych, czy choćby pozoru handlu. Należy zauważyć, że skoro Kościół zezwala na kremację ciał (o ile nie jest ona czyniona z premedytacją braku wobec tych ciał szacunku), w konsekwencji oddaje też szacunek skremowanych prochom jako relikwiom.

Instrukcja skierowana jest do biskupów i tych, którzy uczestniczą w procedurach dotyczących relikwii błogosławionych i świętych czy też doczesnych szczątków sług Bożych.

Pierwsza część dokumentu (art. 1-5) nosi tytuł: „Prośba o zgodę Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych”. Artykuły tej części precyzują, że osobą kompetentną w sprawie rozpoznania, zabezpieczenia, kultu, podziału czy ewentualnej alienacji relikwii jest biskup diecezji, w której się one znajdują. Aby jednak dokonać któregoś z tych kroków, musi on prosić o zgodę Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych, przedstawiając w prośbie także jej motywy. Jeśli relikwie miałyby zostać przeniesione na teren innej diecezji, biskup winien załączyć pisemną zgodę tamtejszego ordynariusza. Nadto – co jest nowością *Instrukcji* w porównaniu z dotychczasowymi dokumentami – już w swoim drugim artykule precyzuje ona, że przed podjęciem jakiegokolwiek działania w odniesieniu do doczesnych szczątków, biskup winien uzyskać pisemną zgodę spadkobierców danych sług Bożych, których przed beatyfikacją po-

winien poprosić o darowanie relikwii Kościołowi aktem prawnym uznawanym przez władze świeckie i kościelne.

W drugiej części *Instrukcji* (art. 6-30), zatytułowanej „diecezjalny lub eparchialny etap ewentualnych specyficznych rzeczy do wykonania” przedstawione zostało postępowanie kanoniczne dla zweryfikowania autentyczności relikwii i zapewnienia ich właściwego przechowywania. Podkreśla się potrzebę uzyskania pozwoleń władz cywilnych w poszczególnych przypadkach, jak i respektowania ustaw państwowych o cmentarzach i grzebaniu zmarłych. Kładzie się nacisk, aby doczesne szczątki były zbadane i rozpoznane przez biegłych z anatomii, mianowanych dekretem biskupa, by prace ekshumacyjno-rekognicyjne odbywały się z godnością i by nikt niczego z doczesnych szczątków nie zabrał, albo czegokolwiek do nich nie dołożył. Dokument precyzuje też (art. 21), że cząstki relikwii do czci wiernych pobiera się dopiero wówczas, gdy zbliża się kanonizacja błogosławionego czy beatyfikacja sługi Bożego. Podkreśla się też, że bezwzględnie zakazana jest sprzedaż relikwii czy ich wystawianie w nieodpowiednich miejscach, a nadto, że relikwie wystawiane dla uczczenia przez wiernych muszą posiadać odpowiednie zaświadczenia władz kościelnych, gwarantujące ich autentyczność. *Instrukcja* precyzuje też, że relikwie trzeba dobrze chronić i czcić w duchu religijnym.

W trzeciej, ostatniej części *Instrukcji* (art. 31-38) jest mowa o pielgrzymowaniu relikwii świętych lub błogosławionych, na co wyraża zgodę biskup diecezjalny. Jeśli pielgrzymowanie miałyby przekraczać granice diecezji, wymagana jest zgoda biskupów tych diecezji, tereny których miałyby one nawiedzić. Podczas pielgrzymowania relikwii, cześć jaka jest im oddawana oraz stosowne akty paraliturgiczne winny być zgodne z wytycznymi Kościoła, unikając wszelkich form zabobonnych.

NAJBLIŻSI NOWI ŚWIĘCI KOŚCIOŁA I ICH ZWIĄZKI Z KARMELEM

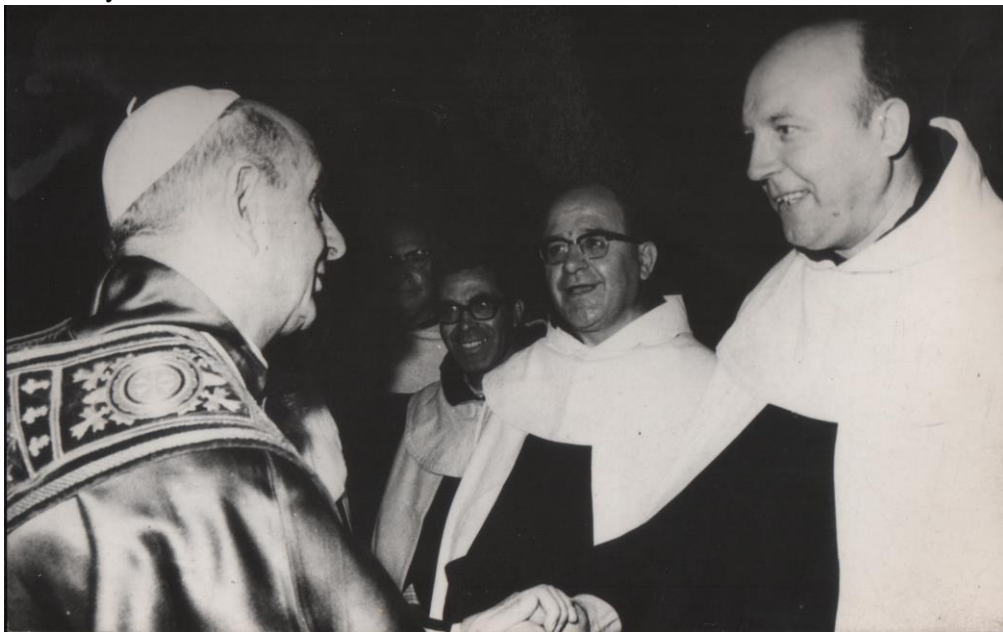
Podczas najbliższego Synodu Biskupów o młodzięży, 14 października br. odbędzie się kanonizacja kilkorga błogosławionych, wśród których papieża Pawła VI i abp. Oskara Romero z Salwadoru. Obaj byli związani z Karmelem, m.in. poprzez nabożeństwo szkaplerzne. Chciejmy stawić je sobie przed oczy:

1. Bł. Paweł VI (Giovanni Battista Montini)

Beatyfikowany 19 października 2014 r., bł. Paweł VI uważany jest za „interpreta-tora charyzmatu Karmelu Terezańskiego podczas reformy posoborowej”, a nadto był on „papieżem doktoratu św. Teresy od Jezusa”. Wielokrotnie szczylił się również tym, że „był ochrzczony w dniu śmierci św. Teresy od Dzieciątka Jezus” i „w

świętych Karmelu wskazywał wzory chrześcijańskiej radości” (zob. *Głos Karmelu*, nr 5/2014 (59), s. 30-33).

Nade wszystko jednak Paweł VI przeszedł do historii jako obrońca kultu maryjnego i nabożeństwa szkaplerznego podczas posoborowej reformy liturgicznej w Kościele. To jemu zawdzięczamy podjęcie profetycznej intuicji biskupów polskich, na czele z maryjnym Prymasem Tysiąclecia, kard. Stefanem Wyszyńskim, i ogłoszenie Najśw. Maryi Panny Matką Kościoła (21 listopada 1964). Świadczy o tym namacalnie „List pasterski Episkopatu Polski” z 4 maja 1971 r. Nie zapominajmy, że 11 lutego 2018 r., święto Matki Kościoła, które celebrowały po soborze tylko niektóre Kościoły lokalne, papież Franciszek nakazał obchodzić w całym Kościele powszechnym.

Audycja Pawła VI dla karmelitów bosych. Na pierwszym planie o. Remigiusz Czech, prowincjał w latach 1969-1972.

Nadto Paweł VI ogłosił adhortację apostolską o kulcie maryjnym „*Marialis cultus*” (1974), oraz wcześniejszą encyklikę maryjną „*Mense maio*” (29 kwietnia 1965) i przesłanie „*In Domiciana Republica*” (2 lutego 1965), ze słowami o szkaplerzu karmelitańskim.

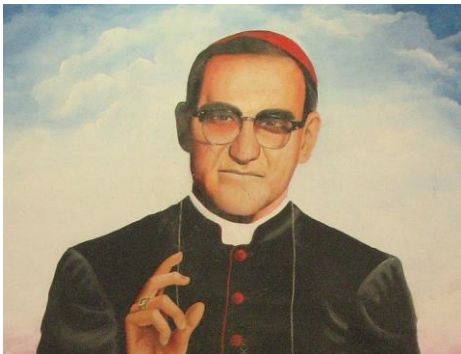
Ceniąc osobiście nabożeństwo szkaplerzne i mając w Karmelu, w rzymskim klasztorze karmelitanek bosych „*Tre Madonne*” swoją kuzynkę, Annę Folonari – s. Marię od św. Józefa (1894-1990), z którą do swej śmierci korespondował, Paweł VI stał się obrońcą tego karmelitańskiego nabożeństwa w burzliwych latach źle pojętego posoborowego „*aggiornamento*”. Otóż w swym przesłaniu „*In Domiciana Republica*”, skierowanym na Światowy Kongres Mariologiczny w Santo Domingo (1965), Papież odniósł się do 67 numeru soborowej konstytucji dogmatycznej o Ko-

ściele „Lumen Gentium”, w którym czytamy, że „Sobór święty umyślnie podaje do wiadomości tę katolicką naukę, napominając równocześnie wszystkich synów Kościoła, aby szczerze popierali kult Błogosławionej Dziewicy, szczególnie liturgiczny, a praktyki i zbożne ćwiczenia ku Jej czci zalecane w ciągu wieków przez Urząd Nauczycielski cenili wysoko”. Papież wyjaśnił, Ojcowie Soborowi pisząc te słowa mieli na myśli przede wszystkim nabożeństwo różańcowe i szkaplerzne. I przypominając naukę Piusa XII podkreślał, że „nabożeństwo szkaplerzne, dzięki swojej prostocie może być zrozumiane przez wszystkich i dlatego rozpowszechniło się ono bardzo wśród chrześcijan, niosąc ze sobą obfite i zbawienne owoce”.

Również we wspomnianej adhortacji apostolskiej „*Marialis cultus*” (nr 8) Paweł VI bronił nabożeństwa szkaplerznego, stwierdzając, że święto Matki Bożej Szkaplerznej, podobnie jak i święto Matki Bożej Różańcowej, mogą być określane dzisiaj jako święta w wymiarze powszechnym i nie wolno kwestionować ich obecności w odnowionym, posoborowym kalendarzu liturgicznym. Dlatego też nakazał pozostawić święto Matki Bożej Szkaplerznej, zwane także świętem Najśw. Maryi Dziewicy z Góry Karmel, w zatwierdzonym przez siebie kalendarzu rzymskim w randze wspomnienia obowiązkowego w całym Kościele.

2. Bł. Oskar Romero (1917-1980)

Urodzony w 1917 r. w Ciudad Barrios nieopodal granicy Salvadora z Hondurasem, już w wieku 12 lat pracował u stolarza, by wspomagać budżet finansowy rodziny. Wstąpiwszy do seminarium duchownego w San Salvadorze, został wkrótce skierowany na studia do Rzymu i odbył je na „Gregorianum”, przyjmując w 1942 r. święcenia kapłańskie. Po powrocie do Salvadora pracował najpierw w duszpasterstwie parafialnym, a później w seminarium duchownym. W 1966 r. został sekretarzem Konferencji Biskupów Salvadora, a po czterech latach biskupem pomocniczym. W 1974 r. mianowano go ordynariuszem diecezji Santiago de María, skąd w 1977 r., został przeniesiony jako arcybiskup do stolicy kraju. Bronił ubogich przed rządami „junty wojskowej” i krytykował działalność „szwadronów śmierci”. W 1979 r., na początku pontyfikatu św. Jana Pawła II udał

się do Rzymu i przedstawił Ojcu Świętemu sytuację łamania praw człowieka w Salvadorze, uzyskując jego poparcie. Stał się więc symbolem walki o prawa człowieka w krajach Ameryki Południowej, nominowanym do pokojowej nagrody Nobla. Za to zaangażowanie, 24 marca 1980 r. spotkała go śmierć przez zastrzelenie, podczas gdy odprawiał Mszę św. dla chorych w kaplicy szpitalnej.

W czasie swojej posługi biskupiej przy różnych okazjach bł. Oskar odnosił się do Dziewicy Karmelu. Zachowały trzy jego szkaplerzne kazania z okazji uroczystości Matki Boskiej Szkaplerznej w latach 1976, 1977 i 1978. Wyrażał w nich życzenie, „aby pobożność szkaplerzna mogła przeobrazić się w swoistą platformę ewangelizacji i wyzwolenia”. Zapraszał do „odkrywania mocy ewangelizacji, która tkwi i tętni w pobożności ludowej”. Stwierdzał, że „jakkolwiek pobożność ludowa wymaga oczyszczenia z pewnych niebezpieczeństw, jak np. przelotna uczuciowość, czysta powierzchowność folklorystyczna czy też brak poważnego zaangażowania w życie, to jednak pozostaje ona zawsze dla całego Kościoła ogromnym bogactwem”. To zaś dlatego, że „właśnie w tej pobożności prosty lud znajduje odpowiednią dla siebie formę wyrażania wielkich prawd wiary, a także własnych nadziei i własnej ufności wobec Boga poprzez Dziewicę Maryję”. Nadto św. Oskar, który – jak sam mówił – „zawsze nosił szkaplerz na piersi”, prosił swoich wiernych, aby również go przyoblekali, „przyjmując także wszystkie tego konsekwencje, łącznie z autentyczną wiarą, zdrowym oddaniem i dziecięcą miłością do Matki Karmelu”.

O szkaplerznym nabożeństwie abp. Romero, z okazji uroczystości Matki Bożej z Góry Karmel w 2015 r., pisał w liście okólnym do swoich współbraci generał karmelitów, o. Fernando Millán OCarm. Zechciał on podzielić się szczególnie dwoma zdaniem z kazań abp. Oskara. Pierwsze z nich brzmi: „Wśród ludzi nie istnieje bardziej zachwycający kaznodzieja niż Dziewica Karmelu”. I drugie: „Maryja, czczona pod wezwaniem Matki Karmelu, jest wielką Misjonarką ludową (...), tak więc zjednoczmy się wszyscy w miłości do Dziewicy Karmelu i bądźmy w Jej szkole misjonarzami wszędzie tam, gdzie żyjemy, zwiastując zawsze obecność Jej Syna, a naszego Pana Jezusa Chrystusa”.

Zdania te – utożsammy się z refleksją przeora generalnego – napełniają nas zdrową dumą i zapraszają do zdecydowanego szerzenia kultu Matki Bożej Szkaplerznej, tak bardzo przecież popularnego, pięknego i bogatego zarówno na płaszczyźnie duchowej jak i teologicznej.

A nadto zaznaczymy, że gdy abp Romero został zastrzelony przez „szwadrony śmierci” przy ołtarzu kaplicy szpitalnej, padł martwy tuż obok znajdującego się tam wizerunku Matki Bożej Szkaplerznej. Dziewica Karmelu, której szkaplerzem był odziany, wprowadziła go, jako swego czciociela, do niebieskich przybytków.

ALIA MISCELLANEA POSTULATORIA POLONICA

1) Kult bł. Alfonsa Mazurka w rodzinnej parafii w Lubartowie i reedycja jego biografii

W niedzielę 12 listopada 2017 r. w bazylice św. Anny w Lubartowie intronizowano relikwie bł. Afonsa J. Mazurka, karmelity bosego, męczennika z rąk niemieckich podczas drugiej wojny światowej, beatyfikowanego przez św. Jana Pawła II w grupie 108 męczenników hitlerizmu w Warszawie 13 czerwca 1999 r. W tejsze bazy-

lice św. Anny w Lubartowie bł. Alfons J. Mazurek, urodzony 1 marca 1891 r. we wsi Baranówka, został ochrzczony nazajutrz po przyjściu na świat, tam przyjął pierwszą Komunię świętą i tam też odprawił swoją Mszę św. prymicyjną 26 lipca 1916 r., tj. w odpust parafialny pw. św. Anny, wkrótce po otrzymaniu w Wiedniu święceń kapłańskich.

Organizatorem uroczystości intronizowania relikwii bł. Alfonsa J. Mazurka w jego rodzinnej parafii był ks. kan. Andrzej Jużko, od roku proboszcz lubartowskiej parafii pw. św. Anny i dziekan dekanatu lubartowskiego w Archidiecezji Lubelskiej, wraz ze swymi współbraćmi w kapłańskim posługiwaniu. Już latem br. zadał on sobie trud podróży do Wadowic, gdzie w sanktuarium karmelitów bosych pw. św. Józefa na Górcie spoczywają doczesne szczątki bł. Alfonsa i poprosił o jego „godną” relikwię dla parafii jego chrztu. Postulator Krakowskiej Prowincji Karmelitów Bosych, o. Szczepan T. Praškiewicz OCD, nie mógł nie zadośćuczynić przedłożonej prośbie i przekazał na ręce proboszcza rodzimej parafii błogosławionego jedną z kości jego dłoni, opatrzoną pieczęcią Kurii Metropolitalnej Krakowskiej, stwierdzającej jej autentyczność. Ks. proboszcz, w porozumieniu z Urzędem Konserwatora Zabytków, zatroszczył się o wykonanie dla czcigodnej relikwii stosownego relikwiarza, a nadto zamówił u jednego z malarzy z Ukrainy (pragnącego pozostać w anonimie) wykonanie obrazu bł. Alfonsa, w brązowym habicie i białej pelerynie karmelitańskiej, w geście błogosławieństwa i z różańcem w dłoni. Wszak bł. Alfons był wielkim Czciociele Najsw. Maryi Panny, i różaniec odmawiał także w chwili męczeństwa zadanego mu przez Niemców, i zastygł on w jego martwej dłoni po męczeńskiej śmierci. Zarówno obraz jak i relikwiarz Błogosławionego będą umieszczone w ołtarzu Matki Bożej w lubartowskiej bazylice.

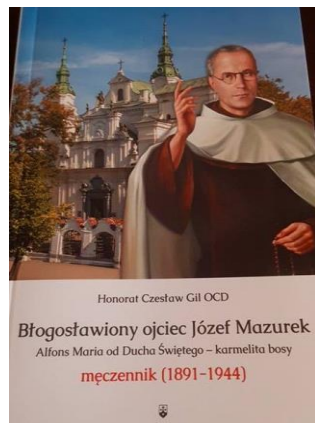

Obrzędowi pobłogosławienia obrazu bł. Alfonsa i intronizacji jego relikwii w jego rodzinnej parafii przewodniczył wspomniany już postulator. Relikwie wniosły procesjonalnie do lubartowskiej bazyliki siostry karmelitanki z archidiecezji lubelskiej (tj. siostry zewnętrzne klasztoru klauzurowego w Dysie i lubelskie siostry Karmelitanki Dzieciątka Jezus).

Rodacy i ziomkowie bł. Alfonsa oddali mu stosowną cześć, całując jego relikwie. Ks. proboszcz Andrzej Jużko podkreślał, że o. Alfons „wrócił do domu”, a kaznodzieja, o. Szczepan zachęcał ziomków Błogosławionego do modlitwy o cud za jego przyczyną, aby mógł być ogłoszony świętym Kościoła powszechnego, jako pierwszy święty rodem z Lubelszczyzny.

Postulator spotkał się także z osobami szczególnie promującymi kult bł. Alfonsa w jego rodzinnych stronach, m.in. z sołtys wsi Baranówka, p. mgr Anna Dobrzyńską, w której urodził się bł. Alfons i w której wzrastał do 12. roku życia, co przypomina specjalna tablica umieszczona w miejscowym domu kultury. Postulator w towarzystwie proboszcza parafii odwiedził także na lubartowskim cmentarzu mogiłę rodziców bł. Alfonsa, rolników Wojciecha Mazurka i Marianny z Goździów, modląc się o ich wieczne zbawienie (za: KAI).

Dodajmy, iż by jeszcze bardziej szerzyć kult bł. Alfonsa wśród jego ziomków, duszpasterze parafii św. Anny stali się inicjatorami wznowienia jego biografii, pióra śp. o. Honorata Gila, umieszczając na okładce nowy obraz błogosławionego na tle lubartowskiej bazyliki.

2) XXI Ogólnopolska Pielgrzymka do Siwcówki

Odbyła się ona 23 czerwca pod hasłem *Błogosławieni, którzy słuchają Słowa Bożego i strzegą je*. Rozpoczęła się czuwaniem na Wzgórzu Miłosierdzia. Przed wejściem na wzgórze każdy z miał czas, by osobiście odwiedzić kaplicę siostr zmarłych i przywitać się z Kundusią, gdzie spoczywają jej doczesne szczątki. Wysłuchaliśmy następnie konferencji o. Piotra Nyka, który komentował treści zawarte w swojej nowej książce o Eliaszu. Po niej udaliśmy się na modlitwę we-

wnętrzną, a następnie w samo południe rozpoczęliśmy Mszę Świątą pod przewodnictwem prowincjała, o. Tadeusza Florka. Po przerwie obiadowej Helena Stańczyk wygłosiła konferencję pod tytułem *Kundusia słuchająca Słowa Bożego*.

Ponieważ pogoda tego dnia była bardzo kapryśna, nie mogła odbyć się planowana uroczysta procesja z Najświętszym Sakramentem do kapliczki Najświętszego Serca Jezusa. Na wzgórzu odmówiliśmy więc Litanię do Serca Jezusowego i adoro-

waliśmy Pana Jezusa w monstrancji. Po błogosławieństwie ruszyliśmy do swoich domów napełnieni Duchem i Słowem. (Beata Sroka OCDS; za *karmel.pl*)

Podczas pielgrzymki odczytano list wicepostulatora z Rzymu:

O. Szczepan T. Prańkiewicz OCD
Wicepostulator Krakowskiej Prowincji Zakonu Karmelitów Bosych
ul. Karmelicka 22; 34-100 WADOWICE; *Czasowo*: Piazza San Pancrazio 5A; 00152 ROMA
tel. kom. +48 797-907-165; mail: biuropostulatorskieocd@gmail.com

Przew. O. Krzysztof Górski OCD
Delegat ds. Świeckiego Zakonu i Laikatu Karmelitańskiego
KRAKÓW

Drogi Ojciec Delegacie,

W tym roku nie mogę uczestniczyć w pielgrzymce na Siwcowkę, od ubiegłorocznego adwentu przebywam bowiem więcej w Rzymie niż w Ojczyźnie, a to ze względu na pracę nad „Positio” naszej Służebnicy Bożej Kunegundy, jako tzw. „collaboratore esterno” (współpracownik zewnętrzny) Relatora Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych i pomocnik Postulacji Generalnej. W „Positio”, na podstawie akt procesowych zgromadzonych podczas procesu diecezjalnego należy ukazać syntetycznie praktykę cnót Kandydatki na ołtarze w stopniu heroicznym, opinię jej świętości i znaków. Po zatwierdzeniu „Positionis” przez Relatora i jej wydrukowaniu, staje się ona przedmiotem dyskusji ośmiu teologów konsultorów, którzy na czele generalnym promotorem wiary, zwanym potocznie „advocatus diaboli”, wypowiadają się czy Kandydatka może być wyniesiona na ołtarze. Jeśli osąd konsultorów jest pozytywny, nad „Positio” pochylają się jeszcze kardynałowie i biskupi, członkowie Kongregacji, i jeśli także oni wypowiedzą się pozytywnie o cnotach Służebnicy Bożej, papież – który pozostaje najwyższym sędzią – może ogłosić heroiczną jej cnotę.

Bardzo proszę o. Delegata, aby z uczestnikami Pielgrzymki, a zwłaszcza z Zarządem Diakonii Służebnicy Bożej i z niezmierną p. Heleną Stańczyk, szczególną promotorką sławy świętości Kunegundy, zechciał podziękować Naszemu Ojcu Prowincjałowi Tadeuszowi Florkowi za oddelegowanie mnie do tej pracy, niezbędnej w dalszym postępowaniu zmierzającym do beatyfikacji „Kundusi” i innych kandydatów na ołtarze z naszej Prowincji, oraz za zapewnienie mi środków z tą pracą związanych. Podziękowanie to należałoby także rozszerzyć na ojca Przeora Grzegorza Irzyka i Współbraci klasztoru wadowickiego, którzy w czasie mojej nieobecności pośród nich zastępują mnie w pracy duszpasterskiej.

Równocześnie, korzystając z okazji, pragnę przypomnieć, że druk „Positionis” jak i kolejne etapy rzymskiej fazy postępowania procesowego Służebnicy Bożej będą wymagały nakładu nieobojętnych środków finansowych, do gromadzenia których zachęcam Diakonię i Przyjaciół naszej beskidzkiej Kandydatki na ołtarze.

Zapewniam o duchowej łączności z uczestnikami tegorocznej Pielgrzymki, także tej pieszej, i zachęcam do wypraszania cudu za przyczyną Służebnicy Bożej Kunegundy, który – jako wydalenie przekraczające prawa natury – stanowiłby nadprzyrodzoną pieczęć Pana Boga nad jej cnotliwym życiem w Jego służbie.

br. Szczepan T. Prańkiewicz OCD
Wicepostulator

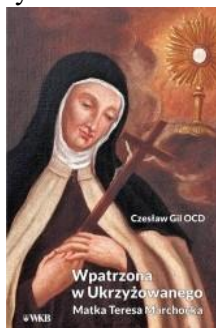
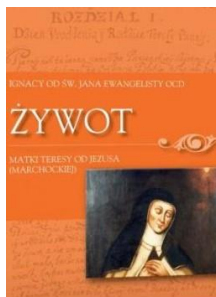
Rzym, 20 czerwca 2018

3) Ukazał się „Żywoć Matki Teresy od Jezusa (Marchockiej)” pióra jej kierownika duchowego

Dzieło o. Ignacego, przygotowane do druku przez śp. o. Honorata Cz. Gila OCD, ukazało się w wydawnictwie „Flos Carmeli” (Poznań 2017). Składa się ono z dedykacji i trzech ksiąg. Dwie pierwsze księgi zostały poświęcone życiu m. Teresy, przede wszystkim jednak jej życiu duchowemu, zaś trzecia księga cnotom i sławie świętości za życia i bezpośrednio po śmierci. Książka jest niepodważalnym materiałem źródłowym dotyczącym tej wielkiej córki naszej Ojczyzny i Karmelu i została nazwana przez specjalistów „arcydziełem hagiografii polskiej”.

Wszak jej autorem jest nie tylko naoczny świadek życia Służebnicy Bożej, ale jej spowiednik i kierownik duchowy, wspomniany już o. Ignacy od św. Jana Ewangelisty, którego sylwetkę o. Honorat kreśli nam we wstępie do książki, podkreślając, że był on człowiekiem szanowanym, prawdomównym, gorliwym i cenionym, znanym także z pisania kronik klasztornych. Nadto pisząc „Żywoć” matki Teresy, o. Ignacy opierał się przede wszystkim na „Autobiografii mistycznej” jej samej (pierwszej autobiografii kobiecej w Polsce), którą skądinąd skreśliła na jego polecenie jako spowiednika. Nie może też umknąć naszej uwadze – co także zaznacza o. Honorat – że autor „Żywota” pisał swe dzieło dla czytelniczek, które znały jego bohaterkę, stąd musiał się liczyć z możliwością sprawdzenia przez nie wiarygodności swego przekazu, co nadaje książce wielki obiektywizm.

Zauważmy, że z kolei w Wydawnictwie Karmelitów Bosych w Krakowie ukazała się reedycja popularnej biografii m. Marchockiej, pióra o. Honorata, pt. „Wpatrzona w Ukrzyżowanego” (Kraków 2018), w nowej szacie graficznej.

4) Kolejne książki w językach obcych o Założycielach Zgromadzenia Sióstr Karmelitanek Dzieciątka Jezus

Na zdjęciu obok, na tle wystawy z nowościami w Bibliotece „Teresianum” pozuje s. Konrada Dubel KDzJ, postulatorka.

Po opublikowanych wcześniej po włosku i po hiszpańsku biografiach s. B. o. Anzelma Gądka, pióra s. Konrada Dubel KDzJ i Pawła Sieradzkiego, ukazały się kolejne książki w językach obcych, tym razem o obojgu Założycielach Zgromadzenia. W serii „Presenze vive” (*Żywe obecności*) włoskiego wydawnictwa karmelitańskiego (*Edizioni OCD*), ukazała się biografia Czcigodnej S. B. m. Teresy od św. Józefa Kierocińskiej, autorstwa o. Jerzego Zielińskiego OCD (*Teresa di San Giuseppe. La vita della Venerabile*

Teresa Kierocińska, Cofondatrice della Congregazione delle Suore Carmelitane di Gesù Bambino, Roma 2017). Siostra Postulator dołączyła do tej pozycji także wybór listów sł. B. o. Anzelma Gądka, kierownika duchowego, do m. Teresy oraz wybór listów formacyjnych m. Teresy do Sióstr Zgromadzenia. Wybrane teksty pozwalają głębiej zapoznać się z duchowością Czcigodnej Sługi Bożej, o czym szeroko informuje zamieszczone wprowadzenie autorstwa Siostry postulator K. Dubel KDzJ. Tłumaczenia całej publikacji dokonała p. Anna Gaweł.

W tej samej serii, pod redakcją o. Grzegorza Firszta OCD, ukazały się także Akta sesji naukowej o sł. B. o. Anzelmie, jaka miała miejsce na „Teresianum” 17 listopada 2016 r.: *Anselmo di Sant’Andrea Corsini* (Roma 2017). Nadto Paweł Sieradzki opublikował książkę *Between Poland and Rome: the activity of Fr. Anzelm Gadek OCD (1884-1969) at home and abroad* (Lublin, KUL 2016).

Z kolei w języku polskim ukazał się obszerny (616 stron), 12 tom serii „Biblioteka Założyciela”, zatytułowany *Droga do miłości doskonałej* (Łódź 2017). Jest to komentarz Sł. B. Anzelma od św. Andrzeja Corsini do Konstytucji założonego przezeń Zgromadzenia Sióstr Karmelitanek Dzieciątka Jezus. Redaktorem tomu był śp. o. Otto Filek OCD, przy współpracy s. Imeldy Kwiatkowskiej KDzJ i s. Konrady Dubel KDzJ.

5. Wydano kolejną monografię o sł. B. bp. Adolfie Piotrze Szelażku

W ramach obchodzonych Dni Szelażkowych w Toruniu, dk. prof. dr hab. Waldemar Rozyrkowski opublikował kolejną monografię o Założycielu Sióstr Terezanek, bp. Adolfie Piotrze Szelażku, w którego proces beatyfikacyjny był zaangażowany także urzędowo, jako prezes komisji historycznej. Tym razem autor przeanalizował czas pobytu Sługi Bożego w Zamku Bierzgłowskim – podtoruńskiej miejscowości, w której spędził on jako wygnaniec ostatnie lata swego życia. Książka nosi tytuł: *Biskup Adolf Piotr Szelażek w Zamku Bierzgłowskim (1946-1950)*. Solidność naukowa, z jaką autor przedstawia schyłek życia biskupa Szelażka zasługuje na wyrażenie mu szczególnej wdzięczności.

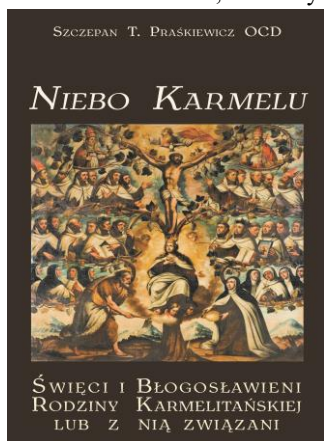

6. Wkrótce ukaze się album pt. „Niebo Karmelu”

Z *Przedmowy* ks. dr Andrzej Scąbra, kierownika Referatu Spraw Kanonizacyjnych Krakowskiej Kurii Metropolitalnej: „*Sancti enim consituunt summam laudem et gloriam Ordinis! – Święci bowiem stanowią najwyższą chwałę i sławę Zakonu*: te słowa sentencji przysły mi spontanicznie na myśl, gdy wziętem do ręki przygotowywany do druku *Album* pt. „Niebo Karmelu. Święci i Błogosławieni Rodziny Karmelitańskiej”.

Album gromadzi krótkie biografie i przesłanie świętych i błogosławionych Rodziny Karmelitańskiej lub z nią związanych, opracowane przez o. dr hab. Szczepana T. Praškiewicza OCD, postulatora Krakowskiej Prowincji Zakonu Karmelitów Bosych i konsultora watykańskiej Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych, a także doradcy Referatu Spraw Kanonizacyjnych w Kurii Metropolitalnej w Krakowie i redaktora serii wydawniczej „Świętość kanonizowana”. Przez 8 lat, od czerwca 2009 do marca 2017 roku, teksty te drukowane były w 90. odcinkach na łamach miesięcznika „Na Karmel”, wydawanego przez Klasztor Karmelitów Bosych w Przemyślu. Dzisiaj zostały one scalone i tworzą okazały *Album*, który niejako potwierdza, że karmelitańska szkoła duchowości, jaka tych świętych i błogosławionych uformowała, szczydzi się bez wątpienia szczególnie aktualnością we współczesnym Kościele. Miniony, XX wiek, wprowadzający nas w nowe Milenium Chrześcijaństwa, naznaczony był nadaniem tytułu Doktora Kościoła wielkim mistykom Karmelu (św. Janowi od Krzyża w 1926 i św. Teresie od Jezusa w 1970 roku) oraz ich wiernej córce, św. Teresie od Dzieciątka Jezus (w 1997 roku), sprawiając tym samym, że Karmel Terezański dał Kościołowi prawie 10% doktorów, bo troje z 36). Wskaźnikiem żywotności karmelitańskiej szkoły duchowości jest niewątpliwie fakt, że za pontyfikatów bł. Pawła VI, św. Jana Pawła II, Benedykta XVI i Franciszka zostało wyniesionych do chwały ołtarzy, przez kanonizację lub beatyfikację, wielu Sług i Służebnic Bożych, żyjących duchowością Karmelu, wśród których znajdujemy nie tylko karmelitów bosych i karmelitanki bose, ale cały szereg innych osób, zarówno duchownych jak i świeckich. Nie o każdym z nowych świętych i błogosławionych Rodziny Karmelitańskiej mamy wiedzę. *Album* przybliża nam każdą i każdego z nich: od najnowszych, kanonizowanych przez papieża Franciszka – jak święci małżonkowie Martin – rodzice św. Teresy od Dzieciątka Jezus, aż do tych najstarszych, jak św. Brokard i św. Bertold, pustelnicy z góry

Karmel z przełomu XII i XIII wieku, czy św. prorok Elias, protoplasta Zakonu, a nadto nasi rodacy lub związani z naszą polską piastowską ziemią: Edyta Stein, Teresa Tauscher van den Bosch, Stanisław Bydgoska, Rafał Kalinowski, Alfons Mazurek i Hilary Januszewski.

Dziękując Autorowi i Wydawcom *Albumu*, za stawienie nam przed oczy „Nieba Karmelu”, wyrażamy nie tylko naszą radość i wdzięczność, ale także nasze przekonanie, że po *Album* sięgną z pewnością nie tylko noszący habit karmelitański i ci, którzy w swym życiu duchowym karmią się skarbami karmelitańskiej szkoły duchowości, ale wszyscy, którzy są świadomi powszechnego powołania do świętości, zakorzenionego już Piśmie świętym (por. Kpł 19,2; 1 P 1,15-16) i przypomnianego przez Sobór Watykański II (por. *Lumen gentium*, nr 40-41) oraz przez współ-

czesnych nam papieży, zwłaszcza przez św. Jana Pawła II, który pedagogikę świętości uznał za zasadniczy element programu duszpasterskiego na nowe tysiąclecie (por. *Novo Millennio Ineunte*, nr 31).

Z Karmelu na ołtarze

Biuletyn Biura Postulatorskiego Krakowskiej Prowincji Zakonu Karmelitów Bosych
34-100 Wadowice, ul. Karmelicka 22; tel. 33 873 21 87 w. 31; e-mail: biuropostulatorskieocd@gmail.com
konto: 60 1600 1013 1844 4951 0000 0014

Za zgodą Przełożonego Prowincjalnego (Nr 7/09 z 9.01.2009)

Do użytku wewnętrznego – Ad usum internum